

Arrest

nr. 271 812 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 oktober 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 november 2015 dient de verzoeker samen met zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij arrest nr. 161 343 van 3 februari 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker en zijn echtgenote.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker en zijn echtgenote beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*). Bij arrest met nummer 194 094 van 24 oktober 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissingen hebben ingesteld.

Op 29 juni 2020 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 271 810 van 25 april 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend.

Op 29 oktober 2021 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 3 december 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer :

Naam, voornaam: K., V. (...)
geboortedatum: (...).1986
geboorteplaats: M. (...)
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
De asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 05.02.2016. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de

motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van “het belang van het kind”. In de uiteenzetting van het middel wordt ook gewag gemaakt van een miskennis van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, en van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“MOTIEVEN

7.1.

- Algemeen

Overwegende dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan worden waargenomen dat de verweerster het regularisatieverzoek 9bis Vw. als onontvankelijk afwijst omdat er zogenaamd geen buitengewone omstandigheden zouden worden aangetoond die de verzoekende partij zou verhinderen terug te keren naar Albanië om het verzoekschrift ter plaatse bij de Belgische diplomatieke post in te dienen.

Niettegenstaande de beroepsmogelijkheid tegen deze beslissing wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd jegens de verzoeker.

- Motiveringsplicht

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Niettegenstaande het gegeven dat de verweerster een discretionaire bevoegdheid bezit moet in ieder geval de motiveringsplicht worden gerespecteerd.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de verweerster met alle feitelijke overwegingen en de specifieke situatie van de betrokken personen rekening heeft gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid zijn beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

De motieven moeten deugdelijk zijn.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Annulatiebevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

Het weze duidelijk dat de verweerder op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partijen zijn gezin. Indien ze wel voldoende rekening gehouden had met de feitelijkeheden, had ze immers tot een ander besluit gekomen, (zie de stukken 3-5)

7.2.

Motiveringsplicht en hoorrecht

Daarenboven waarborgt de formele motiveringsplicht dat alle motieven moeten worden opgenomen in de beslissing zelf.

In casu is dit geenszins het geval. Er is immers een afwezigheid van individuele beoordeling en een miskennis van het hoorrecht.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Was de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had hij kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie van zijn gezin, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Ook de medische situatie van zijn dochter, L. (...), zou dan een van de basisoverwegingen gevormd hebben bij het nemen van deze beslissing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partijen niet te horen schendt de verweerster de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

7.3.

- Het gezins- en familieleven

Dat de verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald woont de verzoeker samen met zijn vrouw en vier minderjarige kinderen te (...)

De minderjarige kinderen lopen er school en behoren tot de Belgische jeugd.

Ze verblijven al jaren onafgebroken in België.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vw.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen."

Het feit dat verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt uit de bewoordingen van art. 7 Vw: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het art. 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het art. 7 het volgende:

*"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."*

Bovendien stelt het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

*Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster.
(zie RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017)*

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Verzoeker heeft immers weldegelijk een privé- en gezinsleven in België.

Zijn gezinsleven beperkt zich niet tot de relatie ouders-kinderen, neen, ook het familieleven met de zussen van zijn echtgenote K., D. (...), behoren tot het gezin. Zij hebben in België verblijfsrecht en helpen de verzoeker waar nodig. Daarnaast genieten ze ook van de nabijheid van elkander.

(zie het stuk 5)

Het is duidelijk dat het kerngezin (de tantes en hun kinderen inclusief) zich in België bevindt.

*Dat de minderjarige kinderen in België schoollopen.
(zie het stuk 4)*

Dat L. (...) in België de gepaste medische en psychologische ondersteuning en behandelingen krijgt. Dat deze van levensnoodzakelijk belang zijn voor de ontwikkeling en de gezondheidstoestand van deze minderjarige, (zie het stuk 3)

Dat er sprake is van een emotionele, affectieve afhankelijkheid tussen de verzoeker en zijn kinderen en de zussen van mevrouw K. (...). Ook materieel wordt de verzoeker geholpen: zo krijgen de kinderen vaak kledij en speelgoed. In uitzonderlijke gevallen gebeurt de hulp en de bijstand financieel.

Het gezinsleven wordt door de verweerster betwist in haar beslissing onontvankelijkheid van het verzoek 9bis Vw. Ze stelt namelijk dat de tantes geen deel vormen van het echte 'kerngezin'. Toch moet

dit worden tegengesproken. Ze vormen wel degelijk een noodzakelijke rots in de branding voor de verzoeker.

Daarnaast zou een tijdelijke scheiding om het verzoekschrift 9bis Vw. in te dienen, geen schending van het recht op privé- en gezinsleven inhouden. Ook dit moet worden tegengesproken: de kinderen zijn zeer gesteld op de volwassenen in hun leven. Wanneer deze, al is dit voor een tijdelijke periode, uit hun leven zouden verdwijnen, zouden de hun eigen gemaakte structuren en zekerheden in duigen vallen. Dit zal voor hen psychologische negatieve gevolgen met zich mee brengen.

*Zeker in hoofde van L. (...), die 'op dokters voorschrift', om het simpel te verwoorden, dient op te groeien in een stabiele en zekere omgeving. Onzekerheden en nieuwigheden zijn nefast.
(zie het stuk 3)*

De verzoekers hebben aldus een onmiskenbaar en beschermingswaardig gezinsleven.

Het is aldus de taak van de administratieve overheid om, vooraleer ze een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de kinderen hier school lopen ...

Dat L. (...) levensnoodzakelijke medische behandelingen en ondersteuning krijgt...

Dat hun nauwe familie in België verblijven ...

Dat er ten slotte op heden nog een procedure 9bis Vw. hangende is ...

Dat het aan de verweerster toekomt om met alle feitelijke elementen rekening te houden.

7.4.

- BESLUITEND

Het kan niet worden aanvaard dat de bijlage 13 enkel en alleen verwijst naar het feit dat de asielpprocedure van de verzoekers op datum van 05/02/2016 negatief werd afgesloten en de toegestane maximale duur van 90 dagen op de periode van 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is.

Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

Er wordt geen rekening gehouden met de redenen van het verdere verblijf van de verzoeker. Indien de verweerster dit echter wel had gedaan, dan had ze de huidige bestreden beslissing niet genomen.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, dd. 29/10/2021 en ter kennis gebracht van de verzoekers dd. 03/12/2021, te schorsen en te vernietigen."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoeker maakt in de aanhef van het enig middel gewag van de schending van artikel 3 van het EVRM, maar laat na om concreet uiteen te zetten waarin deze schending precies is gelegen. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent

moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoeker vrijgesteld is van de visumplicht, doch dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. De gemachtigde licht hierbij nog toe dat de asielprocedure van de verzoeker op 5 februari 2016 negatief werd afgesloten, zodat de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is. Deze vaststellingen, die overigens niet worden betwist, betreffen de individuele situatie van de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er louter wordt verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de kritiek dat in de bestreden akte niet wordt verwezen naar of gemotiveerd omtrent verzoekers gezins- en familieleden met zijn echtgenote, hun minderjarige kinderen en de meerderjarige zussen van zijn echtgenote, gaat de verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, een beslissing nam waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 29 juni 2020 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing en het thans bestreden bevel werden ook op dezelfde dag aan de verzoeker betekend, zodat hij tegelijkertijd kennis kreeg van de motieven van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de motieven die in de bijlage 13 zijn veruitwendigd. Uit een eenvoudige lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker en dat er reeds in deze beslissing werd geantwoord op het door de verzoeker ingeroepen gezins- en familieleden en de vraag of dit verhindert dat hij het Schengengebied verlaat en tijdelijk terugkeert naar het herkomstland om aldaar, via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, de verblijfsaanvraag in te dienen. Er valt niet in te zien waarom de gemachtigde ertoe zou zijn gehouden om de motieven die reeds in deze onontvankelijkheidsbeslissing zijn opgenomen te hernemen in de thans bestreden beslissing. Minstens heeft de verzoeker er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet of in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden zich niet tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten.

De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is, gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de "*hogere verdragsrechtelijke normen*" en "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand*" blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier, zoals *in casu* de beslissing van 29 oktober 2021 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die verhinderen dat hij en zijn gezin het Schengengrondgebied verlaten teneinde via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, de verblijfsaanvraag in te dienen. Aangezien de bestreden beslissing zelve niet het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.3. Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, beroept hij zich in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel maakt een concrete toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cf.* RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

In de mate dat de verzoeker opmerkt dat het bestreden bevel wordt afgegeven samen met de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 29 oktober 2021 waartegen hij beroep aantekende bij de Raad, wordt erop gewezen dat uit een lezing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat deze beroepsprocedure een schorsende werking zou hebben. Het ingediende beroep staat er dan ook niet aan in de weg dat aan de verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens “*meer voordelige bepalingen*” uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat hij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het door de verzoeker geviseerde artikel 8 van het EVRM, zouden worden geschonden.

3.2.4. In de bestreden beslissing zelf wordt over artikel 8 van het EVRM niet gemotiveerd. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker op 29 juni 2020, samen met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen, een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoeker zijn gezins- en familieleven met zijn

echtgenote, hun minderjarige kinderen en de meerderjarige zussen van zijn echtgenote naar voor heeft gebracht met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Op 29 oktober 2021 wordt tezamen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing genomen waarbij deze aanvraag in hoofde van de verzoeker én zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen door de Raad bij arrest van 25 april 2022 met nummer 271 810.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker wijst op zijn gezins- en familieleden met zijn echtgenote, hun minderjarige kinderen en de meerderjarige zussen van zijn echtgenote.

Hoewel in de bestreden akte zelf geen beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is opgenomen, dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel wordt afgegeven naar aanleiding van en tezamen met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dat wel degelijk rekening is gehouden met de gezins- en familiale situatie van de verzoeker en met het belang van zijn minderjarige kinderen. De machtigingsaanvraag van 29 juni 2020 werd in hoofde van alle gezinsleden onontvankelijk verklaard. Daarnaast blijkt dat op 29 oktober 2021 ook aan de echtgenote van de verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is dezelfde dag als deze waarop aan de verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing het bestaande gezinsleven tussen de verzoeker en zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen niet verbreekt. Zij kunnen samen gevolg geven aan de ten aanzien van hen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast blijkt uit de lezing van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 29 oktober 2021 dat ook met de banden met de meerderjarige zussen van de echtgenote van de verzoeker rekening werd gehouden:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij zij benadrukken dat zij een daadwerkelijke band met België zouden hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name twee zussen van mevrouw. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden een groot aantal getuigenverklaringen voorleggen. Echter, de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Deze motivering strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

De verzoeker betwist niet dat hij met de meerderjarige zussen van zijn echtgenote niet samenwoont. Dat de verzoeker en zijn gezin emotionele banden hebben met hun (schoon)zussen/tantes, neemt niet weg dat de verzoeker moet aantonen dat deze emotionele banden de gebruikelijke affectieve banden overstijgen in die mate dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. Door enkel aan te geven dat de zussen van de echtgenote van verzoeker hen bijstaan bij de opvoeding van hun kinderen, dat zij hen materieel bijstaan door het geven van kledij en speelgoed en dat ook eens financieel bijspringen - wat overigens niet concreet wordt aangetoond - toont de verzoeker geen bijzondere banden van afhankelijkheid aan die constitutief kunnen zijn voor een gezinsleven dat onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming kan vallen. Door de redenering van de verweerder tegen te spreken en door louter te beweren dat de tantes voor de verzoeker een noodzakelijke rots in de branding vormen, toont de verzoeker niet aan dat het standpunt van de verweerder niet correct of kennelijk onredelijk is in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

In de mate dat deze schoonzussen van de verzoeker deel uitmaken van zijn privéleven, wijst de Raad erop dat de verzoeker nooit gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk. Het betreft *in casu* dus een zogenaamde situatie van eerste toegang. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte. De verzoeker toont niet concreet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Waar de verzoeker aanstipt dat zijn kinderen in België schoollopen en hier al jaren verblijven, wordt erop gewezen dat uit de lezing van de beslissing van 29 oktober 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen in België. Zo kan in deze beslissing onder meer het volgende worden gelezen:

"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan. Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen vanaf 05.02.2016 plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name 11 jaar, acht jaar, zes jaar en vier jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties

hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk)."

Tevens wordt in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 29 oktober 2021 rekening gehouden met de medische situatie van L. zoals zij werd toegelicht in de machtigingsaanvraag van 29 juni 2020. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

"Wat L. (...) betreft worden volgende stavingsstukken voorgelegd: een aanvraagformulier tot tussenkomst van het CLB dd. 07.10.2019, een bevestiging van het engagement geïntegreerd onderwijs, een aanmelding zorg en een gemotiveerd verslag M-decreet dd.03.09.2018. Echter, uit deze stukken kan afgeleid worden dat betrokkene naar school gaat vanaf 04.01.2016 (kleuterklas) en dat zij vanaf schooljaar 2019-2020 (1ste leerjaar) naar het gewoon onderwijs gaat via het M-decreet en dus extra ondersteuning krijgt. Verdere stukken worden niet voorgelegd, er worden geen stukken voorgelegd die betrekking hebben op de huidige schoolsituatie van hun dochter. Hoewel betrokkene aanhalen dat hun dochter kwetsbaar is en bijzondere nood zou hebben aan begeleiding op psychisch vlak via een psycholoog en een psychiater wordt dit niet aangetoond. Uit het medisch attest dd. 0903.2020 blijkt dat zij mogelijks langdurige begeleiding nodig heeft bij een psycholoog maar dat er nog resultaten van verder onderzoek nodig zijn om sluitende conclusies te trekken. Echter, er worden geen stukken voorgelegd inzake dit verder onderzoek.

Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun dochter momenteel nood heeft aan begeleiding en opvolging of dat deze reeds opgestart werd. Op schoolvlak stellen we vast dat hun dochter het 1ste leerjaar afgerond heeft in het gewoon onderwijs, dat zij kon volgen mits aangepaste begeleiding. Betrokkenen staven niet dat dergelijke aangepaste begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Evenmin tonen zij aan dat hun dochter geen scholing zou kunnen genieten in Albanië."

Thans voegt de verzoeker bij zijn verzoekschrift met betrekking tot de medische situatie van zijn dochter L. verschillende verslagen van het UZ Gent van 3 juni 2021 en van 14 september 2021. Het stond de verzoeker echter vrij om deze attesten in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 29 juni 2020 ter beoordeling aan de verweerder voor te leggen, hetgeen hij echter niet heeft gedaan. Hoger werd reeds vastgesteld dat rekening werd gehouden met de medische situatie van L. zoals deze aan de verweerder kenbaar werd gemaakt in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 29 juni 2020. De verzoeker liet evenwel na om de verweerder op de hoogte te brengen van de diagnose autisme die zijn dochter L. kreeg. Uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat deze diagnose hem reeds op 3 juni 2021 bekend was, terwijl de machtigingsaanvraag van de verzoeker (en zijn gezin) van 29 juni 2020 pas op 29 oktober 2021 onontvankelijk werd verklaard. Op dit punt kan de verweerder dan ook geen onzorgvuldige besluitvorming of een gebrekkige belangenafweging worden verweten.

Waar de verzoeker bij zijn verzoekschrift nog attesten voegt van het UZ Gent van 23 en 24 december 2021 wordt erop gewezen dat deze attesten dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze specifieke attesten die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

De thans opgelegde terugkeer is bovendien niet definitief en deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland. De verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, in zijn geval niet zouden opgaan. Waar de verzoeker stelt dat de kinderen zeer gesteld zijn op de volwassenen in hun leven en waar hij voorhoudt dat een tijdelijke scheiding voor hen en zeker voor L. negatieve psychologische gevolgen zal hebben, merkt de Raad op dat alle gezinsleden op dezelfde dag aan een bevel om het grondgebied te verlaten werden onderworpen (zie *supra*). Hieruit volgt dat er geen sprake is van een (tijdelijke) scheiding tussen verzoekers kinderen en de volwassenen binnen het kerngezin.

Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde bij de afgifte van het thans bestreden bevel de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming en het belang van de kinderen met de voeten zou hebben getreden.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

3.2.5. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.6. Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, zijn privé-, gezins- en familiaal leven wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. De verzoeker brengt geen element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan waarmee bij het treffen van de thans bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont hij aan dat het bestreden bevel een andere 'meer voordelige' verdragsrechtelijke bepaling zou schenden.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat deze beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.7. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden

beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

In casu heeft de verzoeker op 29 juni 2020 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Hij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 29 oktober 2021 onontvankelijk verklaard omdat de door verzoeker aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. Hieruit blijkt dat de verzoeker de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij noodzakelijkerwijze bijkomend gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 29 oktober 2021.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht (cf. artikel 41 van het Handvest) wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE